

Μπορεί να οδηγήσει στην ποινικοποίηση των καταλήψεων Του Ιωάννη Μανωλεδάκη – Ομότιμου Καθηγητή Νομικής Α.Π.Θ.

ΤΟ «πρόβλημα του πανεπιστημιακού ασύλου» δεν έχει τη διάσταση που επιχειρείται να δοθεί με την παραπληροφόρηση του κοινού. Σήμερα επιτρέπεται η είσοδος της δημόσιας δύναμης χωρίς άδεια του αρμόδιου οργάνου του ΑΕΙ όταν διαπράττονται αυτόφωρα κακουργήματα ή αυτόφωρα εγκλήματα (δηλαδή κακουργήματα ή και πλημμελήματα) κατά της ζωής. Αυτόφωρα κακουργήματα είναι: Η εισαγωγή, διακίνηση, διάθεση ναρκωτικών ουσιών στους πανεπιστημιακούς χώρους (άρθρο 5 Ν. 1729/1987), η κατασκευή, διακίνηση, απόκρυψη, μεταφορά εκρηκτικών υλών, καθώς και η πρόκληση εκρήξεως (άρθρο 270 και 272 ΠΚ), ο εμπρησμός αν μπορεί να προκύψει κίνδυνος για τον άνθρωπο (αρ. 264 ΠΚ), η ανθρωποκτονία και η απόπειρα της (αρ. 299 ΠΚ), ο βιασμός και η απόπειρα του (αρ. 336 ΠΚ) η μαστροπεία (αρ. 349 ΠΚ) και η σωματεμπορία (αρ. 351 ΠΚ), η σκοπούμενη βαριά σωματική βλάβη (αρ. 310 παρ. 3 ΠΚ) κ.ά.

ΠΛΗΜΜΕΛΗΜΑ κατά της ζωής είναι η έκθεση κάποιου σε κίνδυνο (αρ. 306 ΠΚ), η παράλειψη να σώσεις άλλον αν και μπορούσες να το κάνεις χωρίς κίνδυνο της ζωής ή της υγείας σου (αρ. 307 ΠΚ), η άμβλωση μη τη συναινέσει της εγκύου (αρ. 304 παρ. 2), η διαφήμιση μέσων αμβλώσεως (αρ. 305 ΠΚ).

ΠΑ όλα αυτά μπορεί να μπει η Αστυνομία στους χώρους των ΑΕΙ χωρίς οιαδήποτε άδεια. Κι όμως, δεν το έχει κάνει, προφασιζόμενη την ύπαρξη του πανεπιστημιακού ασύλου. Αλλά το απλό ερώτημα είναι: Στους χώρους γύρω από τα γήπεδα ή στα Εξάρχεια στην Αθήνα ή σε άλλους δημόσιους χώρους που γίνονται σοβαρά εγκλήματα από χούλιγκανς ή κουκουλοφόρους, μήπως υπάρχει άσυλο, όταν δεν επεμβαίνει η Αστυνομία; Η εγκληματικότητα εντός πανεπιστημίου είναι πολύ μικρότερη σε σχέση με εκείνη εκτός του πανεπιστημίου. Σε ό,τι αφορά το Σχέδιο Νόμου της κυβέρνησης για το Άσυλο έχω να παρατηρήσω τα εξής:

α) Η προσθήκη στην παράγραφο 1 του αρ. 2 του Ν. 1268/1982 των λέξεων «με σεβασμό στις ανθρώπινες αξίες» είναι άστοχη και μπορεί να προκαλέσει προβλήματα και άγονες αντιπαραθέσεις, αφού μπορεί μία ιδεολογία να κατηγορηθεί από αντιπάλους της ότι δε σέβεται τις ανθρώπινες αξίες.

β) Η προστασία του δικαιώματος στη γνώση, τη μάθηση και την εργασία όλων των μελών του ΑΕΙ, που ορίζεται ως περιεχόμενο του Ασύλου στην παρ. 2 του αρ. 2 μπορεί να οδηγήσει σε «ποινικοποίηση» των καταλήψεων και να δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα αντιπαράθεσης μεταξύ των μελών των ΑΕΙ. Σήμερα, αναφορικά με τις καταλήψεις της Πρυτανείας και των γραφείων των μελών ΔΕΠ και της διοίκησης υπάρχει η διάταξη του άρθρου 33 παρ. 3 Ποιν. Κώδ που τις τιμωρεί σε βαθμό πλημμελήματος αλλά ουδέποτε έγινε χρήση της από τις πανεπιστημιακές αρχές. Δεν είναι λοιπόν σκόπιμο να μεταφέρουμε το «μπαλάκι» στην Αστυνομία με την παροχή δικαιώματος επέμβασης της σ' αυτές τις περιπτώσεις και χωρίς πρόσκληση.

γ) Το υπάρχον όργανο της Επιτροπής Ασύλου είναι πολύ πιο ευέλικτο σε σχέση με το Πρυτανικό Συμβούλιο ή τη Διοικούσα Επιτροπή. Θα μπορούσε, απλώς, αντί για την ομοφωνία που απαιτείται σήμερα για τη λήψη απόφασης πρόσκλησης της δημόσιας δύναμης να αρκεί η σύμφωνη γνώμη των δύο από τα τρία μέλη.

δ) Ορθή από τις ρυθμίσεις του Σχεδίου είναι μόνον η πρόβλεψη της παρουσίας εκπροσώπου της δικαστικής αρχής σε περίπτωση νόμιμης επέμβασης της Αστυνομίας στους χώρους των ΑΕΙ.